

Núm. de Protocol: 2000092/2017
Núm. de Rotlle: TSJA-0000053/2018

SENTÈNCIA 108-2018

PARTS:

Apel·lant: Sr. JSF

Representant: Sra. PMR

Advocat: Sra. SAC

Apel·lat: COMÚ X

Representant: Sr. HDB

Advocat: Sr. JMP

Apel·lat: GOVERN D'ANDORRA

Representant: Sra. IOM

Advocat: Sra. SVM

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: M. I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA

Magistrats: M. I. Sr. Bernard PLAGNET

M. I. Sra. Elsa PUIG MUÑOZ

Andorra la Vella, vint-i-dos de novembre de dos mil divuit.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número 2000092/2017.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- La representació del Sr. JSF va interposar demanda contra el Govern i el Comú X, en què impugnava la resolució de la Comissió Tècnica d'Urbanisme de 27 de maig de 2017, que va estimar parcialment el recurs formulat contra la resolució de la Junta de Govern del Comú de data 1 de febrer de 2017. En virtut d'aquestes resolucions, es va imposar a l'agent una sanció de 5.001 € de multa i es va ordenar l'enderroc del porxo construït al xalet S. situat a la urbanització Z. núm. X de X.

La sentència de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles de 21 de març de 2018 ha desestimat la demanda i ha declarat que les resolucions administratives impugnades són ajustades a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

2.- La representació de la part agent ha interposat recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència de la Batllia, el qual es fonamenta, en síntesi, en les següents al·legacions:

a) Existeixen irregularitats en la tramitació del procediment sancionador, ja que el plec de càrrecs no precisava la sanció a imposar i, a més, hi manca de la motivació necessària.

b) El Tribunal de Batlles ha modificat els fets que són objecte del procediment, ja que l'Administració es va basar en l'incompliment de la separació mínima amb la parcel·la veïna, mentre que la sentència atén al fet que no es respecta l'alineació viària.

c) S'ha produït una errònia valoració de la prova, ja que les obres realitzades eren de mera reforma o rehabilitació, i no de consolidació del porxo. La conseqüència legal havia de ser, doncs, la de requerir el propietari per a que sol·licités la llicència preceptiva en el termini de trenta dies.

3.- Les respectives representacions del Govern i del Comú X s'han oposat al recurs i han sol·licitat que es confirmi íntegrament la sentència apel·lada.

4.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Per raons de sistemàtica, s'han d'examinar en primer lloc les al·legacions del recurrent que fan referència a la vàlida tramitació del procediment sancionador.

La més rellevant de les infraccions que es denuncien és la relativa al fet que el plec de càrrecs no contenia la proposta de la sanció a imposar, contravenint així l'article 3 del Reglament regulador d'aquest tipus de procediment. Com resulta de l'expedient, el plec va qualificar les presumptes infraccions i va indicar les sancions màximes i mínimes que es podien imposar per aquests fets.

Com en el supòsit que va examinar la sentència d'aquesta Sala núm. 103-2016, de 16 de desembre, que la sentència apel·lada cita encertadament, aquest fet *"no ha comportat cap indefensió per a l'interessat, ja que ha conegut en definitiva la sanció que podia ser-li aplicada, tenint en compte, a més, que la individualització de la mateixa no es podia fer amb ple coneixement de causa fins a valorar les al·legacions presentades per l'interessat en el seu descàrrec"*.

En aplicació del mateix criteri, s'ha de desestimar en aquest cas el motiu d'impugnació, ja que no es tracta d'una infracció formal que hagi produït la indefensió de l'interessat, com seria necessari per anul·lar l'acte, segons l'article 49 del Codi de l'Administració.

D'altra banda, tampoc es pot apreciar que hagi existit una manca de motivació de les resolucions impugnades. Aquestes contenen una exposició suficient dels fets i de les raons jurídiques en què es fonamenten, de manera que l'interessat ha pogut articular amb ple coneixement de causa els mecanismes de defensa que ha considerat necessaris.

Tercer.- El recurrent argumenta també que el Tribunal de Batlles ha modificat l'objecte del debat, ja que el procediment administratiu es referia al fet que la construcció no mantenia la separació mínima de 3 metres amb la parcel·la veïna, mentre que la sentència es fonamenta en que no respecta l'alineació viària.

Encara que és cert que en l'expedient es fa una referència continuada a la qüestió de la separació mínima amb la propietat confrontant, no es pot deixar de constatar que l'apartat 2.2 de la resolució sancionadora, emanada de la Junta de Govern del Comú, ja va fer constar que tampoc es respectava l'alineació viària (foli 98 de les actuacions).

En conseqüència, el recurrent tenia coneixement d'aquesta imputació i s'ha de descartar que el tribunal *a quo* hagi alterat els termes del debat.

Quart.- Pel que fa a la qüestió de fons, el contingut de les actuacions confirma les conclusions a què ha arribat la sentència apel·lada. De fet, com resulta del propi informe pericial que va aportar el recurrent, s'ha procedit a una substitució completa dels elements del porxo, amb excepció de l'estructura metàl·lica, que s'ha sanejat, i de la solera.

Aquesta reconstrucció excedeix de les obres de mera reparació i suposen una consolidació del porxo, que permetria allargar notablement la

seva vida útil, quan la normativa pretén la finalitat contrària, per tal de fer possible que la construcció s'acabi adequant al nou planejament. En cap cas es pot parlar d'obres de reforma o rehabilitació, quan s'ha produït una substitució pràcticament total dels elements estructurals de la instal·lació.

Cinquè.- Resulten aplicables les previsions de l'article 126.1 de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, i de l'article 20.2 del Reglament de construcció, ja que, com abans s'ha dit, la construcció no està alineada amb el traçat viari de la planificació i, de fet, ni tan sols es discuteix aquesta circumstància.

En conseqüència, l'ordre de demolició és ajustada a dret, segons l'article 151.a) de la Llei, en la mesura en què les actuacions realitzades pel recurrent són incompatibles amb la normativa urbanística aplicable.

Procedeix, doncs, desestimar íntegrament el recurs d'apel·lació i confirmar en els seus propis termes la sentència impugnada.

Sisè.- No s'aprecia una especial temeritat ni mala fe que justifiqui la imposició de les costes causades.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa el Sr. JSF contra la sentència dictada el 21 de març de 2018 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, que es confirma íntegrament.

Segon.- No efectuar un especial pronunciament sobre les costes causades en aquesta instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.